Boerové a Angličané

Román z předposlední války Transvaalské v Jižní Africe od Rider Haggarda

"Já nevidím žádné, Jess. Neuto neme-li, budeme zastřeleni. Oni budou čekati na břehu, až nastane den. Sami k vůli sobě nenechají nás na živu."

"Jess, milovaná Jess," pokračoval, "nemělo by žádné ceny, kdybych nepravdu povídal. Náš život může každou minutou skončiti."

Byla to strašlivá slova. Je hrozno, v plné síle mládí a zdraví hleděti smrti vstříc, a věděti, že v málo minutách se život rozplyne. Je to něco děsného a dovede to pochopiti plnou měrou jen ten, kdo v podobné nalezal se situaci. John se chvěl při pomyšlení, že za chvíli nebude ho více. A přece je něco, co je silnější nežli smrt, něco, co dovede přemoci strach před samou smrtí: plná láska ženy — lelovými zraky pohlédl na Jess, potkaly se s jeho oči její a zářily podivuhodným, nad pozemským leskem. Ona se smrti nebála, když mohla jí hleděti vstříc s ním, jejž vroucně milovala. Smrt byza její naděje, jejím štěstím. Zde neměla nic — tam ale kynulo jí vše všecko, ovšem jen ve spánku. Pouta jež dosud cítila, se rozpadla; všemocná síla jakási je rozdrtila. Povinnostem učinila dosti, její úloha byla vykonána, ona byla svobodna a mohla se svým milencem zemříti. Ach, ano, její láska byla vášnivá hlubší nežli hrob. Nyní se poznášela se vší silou.

"Jste si tím docela jist, Johne?" tázala se opětně.

"Ano, moje drahá. Proč pak mne nutíte, abych to znovu opakoval? Nevidím žádné ochrany více. Její rameno ovinulo se kol jeho šije, jemné její kadeře hladily jeho tvář a dech jejích rtů pohrával si v jeho obličeji. Mohli spolu rozmlouvati, jen když do ucha slova pronášeli, neboť jinak přehlušovala hlasy jejich ječící voda.

"Chci vám něco říci a mohou to jen tehdy učiniti, musíme-li opravdu zemříti. Víte to, však musíme to vlastními ústy vyslovíti, nežli zemru. Miluji tě, Johne, miluji a tějím se na přicházející smrt, poněvadž s tebou smím zemříti, s tebou smím se na věčnost odebrati."

Vyslechl její slova. Síla její lásky byla taková, že láska jeho, jež ve hrozných těchto chvílích zesnyslů mu vymizela, opětně se probudila a vzplanula žárem žáru její lásky rovným. Za pocitů vášně horoucí zapomenul i na blízkost smrti. Ještě spočívala v jeho ramenech, jimiž ji za střelby objal. Sklonil se nad ní a hleděl jí do tváře. Svit měsíce hrál se na jejím bledém, chvějím se obličeji a očí její prozazovaly, od čeho neodvrátí se žádný muž, jenž do nich pohleděl. A zase pojal jej, jako druhy v malem domku pocit bezpodmíněného podrobení jejímu vítésné vůli. Nyní ale, kdy přestaly se ozývati veškeré pozemské ohledy, neváhal, tiskl své rty na její a opět ji líbal. Snad byla to nejtragičtější a nejdivější scéna lásky kterou starý měsíc tam nahoře ozařoval. Zde ve stínu smrti oba užívali nejúplnějšího, nejbohatšího štěstí, jaké živobytí vůbec může poskytnouti. Smrt sama byla svědkem tohoto okamžiku, neboť u nohou obou spočívala mrtvolá ubohého Zulukafra.

Sem a tam kolíbal se vůz ve vlnách rozvodněné řeky. Brzy je proud povznášel, brzy klesali s ním dolů a vedle nich mrtvoly obou koní jež podivně, děsně vyjímaly se v paprscích měsíce.

Však z toho všeho John a Jess nic nepozorovali. Nemysleli na nic jiného než na to, že srdce jejich se nalezla. Cítili se šťastnými v radosti tak plné, již pocítiti nedostává se smrtelníkům často. Minulost byla zapomenuta. Před budoucností nestáli žádnou a ve přítomnosti pojala je vášeň, jež tím byla horoucnější, čím blíže viděli smrt. Bessie padla u obou v zapomenutí, zapomenuli na všecko. Byli tělem i duchem sami, úplně, společnosti celou byla jim láska a smrt.

Oni, kdo cítili náklonnost je proto kárati, nechť se svým soudem nějaký okamžik sečkají. Věrnost zachovali oba John i Jess, sami se zapírali a kráčeli cestou povinnosti. Závazky, které život nikdo nemůže závazků přejímati.

Nuže, proč tedy, když naděje všecky ztratili a jejich život dospěl k nejkrajnějšímu konci, neměli by chopiti se štěstí, nežli zaputají tam, kde všecko přichází v zapomenutí.

Tak olespoň zdálo se jim, tak oni myslili, jestli vůbec ještě mohli mysliti.

Oba při pohledu do jejich očí pociťovat radost, že žil, byl rád, že čekal se této smrtelné hodiny. A ona jsouc ponořena ve hlubinách svojí zvláštní povahy, plakala slzy vášnivé lásky na jeho srdci a jmenovala jej svým vlastním, svým jediným.

A tak uplynuly jim nepozorovaně dlouhé hodiny, až ranní chlad oznamoval jim příchod nového dne.

Smrt, kterou očekával, se dosud nedostavila; však zdála se stále v tajné blízkosti. "Johne," šeptala mu do ucha, "myslíš, že nás zastřelí?"

"Ano," odpovídal chraplavým hlasem, "oni to musí učiniti již k vůli svojí vlastní jistotě."

"Přeji si, aby poslední hodina již minula," pravila.

Pojednou náhle vyvinula se z jeho objetí s výkřikem a silou, až vůz silně se zakolíbal.

"Zapomenula jsem, že umíš plovati," pravila. "Proč pak bys neměl plovati ke břehu a pod záštitou temnoty se zachrániti? Není to dále nežli padesáte kroků a proud není již příliš prudký."

Myšlénka, aby se bez Jess zachránil, nikdy mu nepřipadla. Nyní, když ona sama ji vyslovila, zdála se mu tak nesmyslnou, že propukl ve smích skutečně veselý.

"Jess, jak můžeš něco takového vysloviti!" pravil.

"A ovšem, ano, já tomu chci! Jdi! Musíš jíti! Na mně nyní pranic nezáleží. Já vím, že mne miluješ a mohu šťastně umříti. Budu tě tam nahoře očekávati. O Johne! Kdek libuješ, jen když budu tě očekávati. Celý tento život nezapomeň! A neumru-li, budu-li žíti, daleko třebas, budu na tebe čekati. A nyní, můj milovaný, jdi, pravím, ty musíš jíti. Ano, ty musíš mne opuštěnnouti. Nepůjdeš-li, vrhnu se do vln. Ach, vůz již se obrací.

"Drž se pevně, pro Bůh, pevně se drž!" volal John. "Postraňky jsou přetrženy!"

A bylo tomu tak. Kůže neustálým třením o skálu byla rozedřena a roztrhána. Kolem do kola otáčel se vůz ve víru a počal se ihned tak k jedné straně kloniti, že tělo mrtvého Montiho padlo do vody. To zmenšilo tíhu vozu, takže se tento opětně srovnal, hned však počal se plniti vodou a se potápěti.

John viděl, že poslední naděje, udržeti se z le nad hladinou zmizela, viděl, že dále zůstati ve voze znamená jisté smrti kráčeti vstříc, poněvadž střecha vozu sama by je do hlubin vtlačila. Se zbožnou a vřelou modlitbou uchvátil Jess kolem těla a vrhl se do vody. V tomtéž okamžiku se vůz potopil.

"Pro Bůh, drž se klidně!" volal, když opětně vypluli nad hladinu.

Za malého světla ranního východu slunce, jehož poprsky zvolna po zemi se plazily, temno rozrážejíc, mohl rozeznati levý břeh Vaala, tentýž břeh, s něhož předešlé noci do vody byly vrženi.

Však brzy také nahlédl, že ho nemůže dosáhnouti s břemenem, jež měl. Především dbal a musil dbáti aby se nad vodou udržel. Šťastnou náhodou byla voda teplá a on dobrým plavcem.

Za minutu spatřil, že asi padesát kroků dále vyčnívá jakási skála s povrchem asi dvacet kroků dlouhým Té musil doplouti. Uchvátil vlasy Jess do levé ruky a zoufale se namáhal, aby dostal se ke skále vodou, jež se o její stěnu odrážela.

Šťastně po malé chvíli dosáhly jeho nohy pevné půdy. V témž okamžiku byl však z tohoto místa sražen mocnou vlnou. Učinil mocný odraz, při čemž podařilo se mu o skálu ještě se opříti. Strašně se potloukl. Znova mohl nohama opříti se o jiný kámen. Nový odraz, ještě pak jeden — tak! Voda dosahovala mu již jen po boky a mohl svoji družku nésti.

Když ji pozvedl, přepadla ho smrtelná slabost. Mužně však bojoval dále s posledním zbytkem síly. Octnuli se na skále, oba klesli a John pozbyl na chvíli smyslů.

Když se znova vzpamatoval, nalezl Jess, jak je k němu nakloněna. Ona dříve se zotavila a třela mu ruce.

Mezi tím vzešlo slunce na obzor. John se domníval, že delší dobu byl bez vědomí. Namáhavě povstal a položil se znova. Měl četné odřeniny, jinak byl zdráv.

"Jsi poraněna? tázal se Jess, jež jsouc bleda, slaba a pomačkáná, bez klobouku, majíc oděv o skály rozedraný, vypadala velice zbědovaně.

"Nikoli," řekla slabě, "nejsem, "alespoň ne značně."

John se posadil. Oba chvěli se zimou.

"Co nyní máme činiti?" tazal se.

"Zemříti!" zvolala Jess náruživě. "Chtěla jsem zemříti, proč pak rval jsi mne smrti z narněe? Naši situaci nepraví jenom smrt!"

"Buď bez starosti," odpovídal, "přání tvé bude brzy splněno. Oni ničemní vrahové nás jistě brzy odpraví."

Řeciště a břehy byly zahaleny jemnou mlhou. Když však slunce silněji počalo svítiti, rozptýlila se mlha. Po skále dostali se na místo odkudž včera večer do řeky byly vehnáni. O třista kroků dále bylo místo, na němž Boerové bleskem byli zabiti.

Když se mlha vytratila, trval John na tom, aby se s ním Jess ukryla za skálu, odkudž by mohli viděti po okolí, aniž by sami byli spatřeni.

Najednou uzřel u vzdálenosti několika set kroků, jak se pasou dva koně.

"Ach!" pravil, "ihned jsem to věděl. Zlí ti ďáblové odnesli! Bohu budiž dík, že mám ještě svůj revelver. Patrony jsou nepromoknvé. Budu se snažiti, bych životy naše co možno drahe prodal."

"Ale Johne," volala Jess, "o nejsou koně Boerů, nýbrž naši přední koně, kteří se dnes v noci v řece od vozu odtrhli. Vidíž, vždyť mají ještě chomouty."

"Pro pána Boha! Ano, máš pravdu. Máme tedy vyhlídku, se ostudu budeme moci uniknouti, podaří-li se nám koně polapiti."

"V celé krajině není úkrytu a po Boerech není ani stopy. Zajisté v tom bezpečném vědomí, že jsme mrtvi, se vzdálili."

John se rozhlédl a poprvé zasvítil v jeho srdci mírný paprsek naděje. Snad přece budou moci svoje životy uchrániti.

"Povstaňme a vykonejme obhlídku. Abychom se tu déle zdržovali, to k ničemu není, neboť se musíme snažiti také, abychom někde nalezli potravu. Cítím strašnou slabost."

Beze slova povstala Jess a vedli se spolu. Sotva ušli dvacet kroků a John hnal se po bílém předmětu, který visel mezi rákosím. Byl to koš, který jim hostinská v Heidelbergu dala s sebou. Vypadl z vozu a zůstal zde. Byl dobře uzavřen a nic se v něm nezkazilo.

John koš otevřel. Byla v něm netknutá ještě lahev koňaku, většina vajíček, maso a chléb. V malé chvíli otevřel John láhev, naplnil rozbitou sklenku, jež se v koši nalézala, s polu vodou, s pola koňakem a podal jí Jess. Potom pil sám. Vypili asi dvě nebo tři sklenky a cítili v těle jiný život. Pak šli opatrně dále.

Koně bez odporu dáli se chytiti. Zdálo se, že občina těmto zvířatům uplynulé dobrodružství nikterak neuškodilo, ač bok jednoho kulí byl odřen.

"Tam dole, kde se břeh k řece kloní, za strom, uvažme tam koně, upravíme si, pokud to možno, svůj zevnějšek a pak posnídáme," pravil John skoto vesele. A šli, jak na značil.

Najednou John, jenž šel napřed, s výkřikem zděšení ustoupil zpět, koně počali frkati a nepokojně se pohybovati, neboť leželi tam oba Boerové ve smrti ztrnulí, otekli a již znetvořeni — jak často stává se u zabitých bleskem — oděv na nich byl následkem výbuchu patron, jež měli s sebou, rozerván a s těla strhán. Byl to pohled hrozný, jenž posazován jen v souvislosti se zázračným zachráněním našich přátel, musil by povzbuditi k přemýšlení i toho nejhostejnějšího pochybovače.

A přece jsou lidé, kteří tvrdí, že není Boha, špatnost že není trestána," zvolal John.

XXV

V Mooifonteinu.

Jak čtenář se pamatuje, opustil John Mooifontein ke konci prosince S ním zmizelo odtamtud všecko štěstí a všecka radost.

"Můj Bože, Bessie," pravil starý Silas Croft onoho večera, kdy John odcestoval, "jak smutno mi připada v domě bez Johna."

Bessie, jež se slzami v očích a štkajíc hlasitě seděla v koutku, s poznámkou touto ze srdce souhlasila.

O několik dní později dostali zprávu o uzavření Pretorie, žádné však zvěsti o Johnovi. Tolik ještě se mohli dověděti, že šťastně prošel Standertonem, více však již nevypátrali. Den po dni minul, žádný však nepřinesl ani té nejmenší známky o životě Johnově.

Konečné jednoho večera, a nebylo divu, propukla Bessie ve vášnivý pláč.

"Proč pak jsi jej posýlal pryč?" tázala se strýce. Byla to směšno, docela směšno; nemohl Jess ani pomoci ani jí přivésti. V nejpříznivějším případu byli poslu zavřeni. A on je nyní mrtev — vím to, že jej ti Boerové zastřelili — a ty sám jsi na tom vinen. Je-li mrtev, nebudu s tebou více ani slova mluviti.

Starý muž poněkud ustoupil. Tímto výbuchem, jenž ostatně nedopovídal povaze Bessie, byl jaksi zaražen.

"Ano, ano," pravil k sobě," to jest již způsob žen; pro jediného muže dovedou se proměniti všecky v hyeny."

V této poznámce spočívalo cosi pravdivého. Taková "hyena" nijakým způsobem není nejpříjemnějším domácím zvířátkem. O tom se měl starý Silas během následujících dvou měsíců náležitě poučiti.

Pokračování.

Zprávy z Čech a Moravy

* Vražda vojenské furie. Vněmecké obci Hodousicích u Nýrska popíjeli neděli, dne 30. prosince 1900 od 3. hodin odpoledne rolník z Nepoltovic s 22tiletým synkem rolníckým z Hodousic, který před nedávnem propuštěn byl k vůli starým rodičům asi po 14dennim vojančení domů. Kratičká tato vojančina však nadchnula mladíka takovou furií, že chlubil se tak velkými dobrodružstvími z vojny, že to s ním popíjejícího sedláka, staršího to člověka, přimělo k odporu, který přešel v hádku, jež skončila naprostým rozmotřením se obou hrdinů teprvé o 1. hodině v noci, kdy si starší vzpomněl na vzdálený domov. Mladý hrdina rozhněvaný odporem protivníkovým, přede šel však jej odchodem z hospody a zavsí napadl netušícího napilého souseda, zasadiv mu nožem, jaký tamnější Němci obyčejně v botě zastrčený nosí po spůsobu bavorském, do boku 3 hodné rány a i řeznou do krku. Zraněný zůstal na místě ležeti, kdežto zářivec obešel do Nýrska kde se četnictvu ze všeho vyznal. Rozumí se, že byl ihned zatčen, kdežto zraněný v beznadějném stavu dopraven domů kde vzdor lékařské pomoci, ovšem opozděné, druhý den odpoledne skonal.

* Spor o majetek obecní. Jako v četných jiných obcích také v obci Bolešinech u Klatov vedli domkáři spor o spoluužívání majetku obecního se sedláky. Věc prošla všemi stolicemi soudními, až ocitla se na najvyšších ve Vídni, kde jak se dovídáme, rozhodnuta byla ve prospěch domkářů. Ač rozhodnutí to jest po delší dobu hotovo, přece se o něm nikomu neřeklo, ač byly v té příčině dotazy činěny. Tazatelé odbyti výmluvou, že dostanou sami do rukou písemné vyřízení z Vídně, na které musejí ale delší dobu čekati. Urychlení by prý stálo zase mnoho peněz. Proces se vleče od r. 1895.

* Pastýř z "Černé Skály" Nadpis skoro jako na román. Však je v něm láska, les, puška a do krve nechybělo mnoho. Poslyšme: Stařík šedesátiletý, jehož vysvědčení zachovalosti je rozbrázděno již vícenásobnými tresty vězením a žaláři, Matěj Sedlák, pastýř v Brožím u Černé Skály, dostal se do trestního opletání a kdož ví pokolikátě již—pro svoji lásku k flintě. Flinta je Matěji Sedlákovi druhá přirozenost a raději by nejedl, jen může-li si zapytlačiti. Pastvec černoskalský náležf typům divoké přírody. Není-li právě zavřen, je jistě pod širým nebem, na lukách, v polích nebo v lese. Dosavadní pastor sednice je mu solí v očích. Dne 5 října m. r. sotva že slunce rozbřesklo se na východě a okrášlilo hvězdy na Vysokém Chlumu purpurovým zitem a miliardy démantů se třpytících na šťavnatém posud stromoví a lesních lučinách, vynořil se ze stěn doubravin a houští na Černé Skále stařec a plížil se k silnému doubci, do jehož kmene se ukryl, aby nebyl viděn od lučiny pod skálou, kam obyčejně chodívá pítí srnčí a kde se tak často přesmykne ušáček. Tak jako by astronom seřizoval tubus na vychazející auroru v parách zapadajícího léta, tak skládal a zařizoval si Sedlák pytlačku, sekaným olovem ostře nabitou. Oči starcovy, jako by z lebky mu chtěly vylítnouti, upřeně zíraly tam dolů do smaragdové pláně, neb viděl, jak pohybuje se klest, jak již kývá se porost, což důkaz mu, že srnčí v okamžiku se objeví. Jako ostříž dívá se pytlák v ten bod. Zvedá pušku v líc jako automat, aby nebudil nejmenší šelest—zaklá lá do rámě—sklání hlavu—níží tělem, aby podsadil ránu.....

"I že do tebe, dědku setmilionská tisíc láter! Tak ty zas diuto! A po ránu na srnčí?".....

Tak hřímal na pytláka, Sedláka, panský hajný, Václav Krátký, pravý to Samson a v tom již vyrval pytlákovi šroubovačku z rukou, Sedláka chopil za límec a po krátké bázni hajdy s ním z lesa do vsi k starostovi. Musíme dodati, že Sedlák jako známý pytlák byl svého času pasován svojí vrchností na bajného, aby tím měli od něho pokoj. Ale kde pak? Tehdy teprvé myslil, že jsou revíry jeho a ne panské. Když to nebralo konce, byl Sedlák zbaven svého úřadu i práva nošení zbraně. O to se ostatně nikdy neprostíval, jak právě dal zbaviti úřadu. Pohrán Sedlák minulý měsíc před krajský soud v Táboře, pro zločin nedokonané krádeže, pro přestupek zneužitého patentu a přestupek proti veřejným zřízením a opatřením, ničeho nezapíral. Slyšení svědkové, znalec Schnurpfeil a nadlesní Maráček, potvrdili, že obviněný snadno srnčí zastřeliti mohl a k tomu úplně připraven byl. Uvážení, že Sedlák osm náčetekrát byl již potrestán a to povětšině pro pytláctví a konečně, že se ke všemu přiznal, byl odsouzen do žaláře na 2 měsíce se 4 posty. Předsedou soudního tribunálu byl president Exle. Veřejným žalobcem státní zástupce Kettelwascher. Obhájcem dr. Broukal.

* Dne 28. listop. oznámil jistý obyvatel obce Hořejšího Hamru u Železného Brodu, že tovární dělnice A. D—ová porodila dítě a že je nejspíše utratila. K vyšetření této věci byl hned vyslán četník, který skutečně našel v bytě obviněné mrtvolu dítěte ležící na stole. Dělnice doznala, že dne 12. m. m. porodila hošíka, že ho v poledne uškrtila, večer zahrabala do hlíny v lese nedaleko svého bytu, ale nyní že ji zase vyhrabala a přinesla domů. D—ová je sice pravdána, ale nežije s mužem praví, že dítěte se zbavila, jsouc tíhena nouzí. Vyšetřováním bude snad teprvé objasněna záhada, proč D. silně již ztlelou mrtvolu děcka přinesla domů, zdali snad se v ní později bude svědomí, či zdali se bála vyzrazení a zda chtěla mrtvolu ukrýti jiným, lepším způsobem D—ová byla zatčena a dodána okresnímu soudu v Brodě.

Moderně zařízená tiskárna Přítele Lidu VE WILBER, NEB.

Doporučuje ct. obchodníkům a spolkům obstarání a zhotovení veškerých druhů moderních tiskových prací.

My máme své vlastní tiskařské stroje a více jak 200 druhů moderního písma, ornametů atd

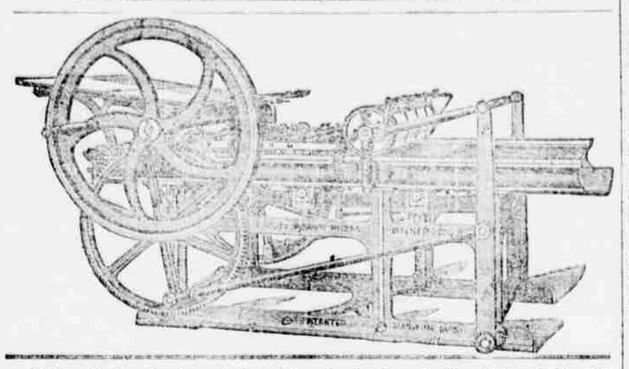

Náš velký cylindrový lis "Standard Prouty" velikosti 24x36. Tedy tak velký, jako má kterákoliv česká tiskárna v Americe a možno nám tedy hotoviti plakáty každé velikosti levněji, než kdo všechny práce v jiných tiskárnách hotovit nechat musí.

Hotovíme vkusně a levně:

PLAKÁTY K VÝLETŮM
DIVADLŮM A SLAVNOSTEM
OBÁLKY ÚČTY
PSACÍ PAPÍR,
STANOVY A MIMOZÁKONY SVATEBNÍ LÍSTKY
POZVÁNKY K PLESŮM
ATD. ATD.

Náš menší ruční lis "OLD STYLE GORDON"

Ceny větších prací oznámí se na požádání.

Kdo?

hcete prodati nebo koupiti farmu nebo majetek v městě přihlaste se u mne. Peníze na pozemky půjčím vám tak levně, jako kterýkliv jiný jednatel. Za brzké a správné vyřízení všech záležitostí v mém oboru vždy ručím.

JOHN F. ŠPÍRK.

SINGER

nejlepší, nejosvědčenější, nejspolehlivější a nejrozšířenější šicí stroje v Americe prodává za ceny nízké

JOSEF MELCER

Wilber, Neb.

NA PRODEJ pěkné stavení s výborně zařízenou pekárnou obydlím. Vše nové a prodá se za výhodných podmínek. Bližší v red. t. l.

TĚLO

lidské musí přijatou potravu náležitě stráviti, má-li býti zdrávo. Ku řádnému strávení potravy nejlépe pomůže

Severova

ZALUDEČNÍ HOŘKÁ,

lék příjemné chuti a výborného účinku na vzbuzení tělesné síly, chuti k jídlu, svěžesti těla i mysli. Zabraňuje vznik nemocí, činí slabé silnými, skleslé statečnými, vlévá nový život v tělo.

50 ctů. a $1.00.

W. F. SEVERA.
CEDAR RAPIDS, IOWA.

Kodol
Dyspepsia Cure
Digests what you eat.

It artificially digests the food and aids Nature in strengthening and reconstructing the exhausted digestive organs. It is the latest discovered digestant and tonic. No other preparation can approach it in efficiency. It instantly relieves and permanently cures Dyspepsia, Indigestion, Heartburn, Flatulence, Sour Stomach, Nausea, Sick Headache, Gastralgia Cramps and all other results of imperfect digestion.

Price 50c. and $1. Large size contains 2½ times small size. Book all about dyspepsia mailed free

Prepared by E. C. DeWITT & CO., Chicago

Slovo

k těm, jež trpí chronickými dlouho trvajícími nemocmi

Upozorňujeme naše čtenáře na dr. Badger v Toledo, Ohio, jehož oznámku přinášeli jsme v posledních létech v tomto listě. Tento lékař má tu nejširší praxi lékařskou ve Spoj. Státech, jednu z nejkrásnějších lékařských sfní na světě zaměstnávaje celý sbor těch nejlepších lékařů co svých asistentů, an mu nemožno ku všem případům osobně dohlednouti.

On sám připravuje léky pro každou osobu a každý případ. Jeho laboratoř zásobena jest všemi lečivými bylinami, jaké věda dosud objevila. A z nich připravuje léky nemocným. Žádný lék nejde z jeho ústavu, jež ním samým není připraven. Léky jeho jsou toliko jemu známy a užíváním jich tisíce nemocných děkuje dnes svůj život, jsouce již opuštěni ode všech lékařů privátních i nemocničních. Dor. Badger leží ponze zastaralé nemoce chronické. Nevyléčitelné choroby neleč. On jest lékař v každém ohledu počestný a nikdy ještě nepřijal pacienta shledav, že jest schopně léčen domácím lékařem. On hodlá pomoci hlavně těm, jimž lékaři pomoci nedovedou. Ti nechť mu dopíšou a udají mu svou chorobu. Čtěte pozorně jeho ohlášky na jiném místě a shledáte, že na tisíce nemocných vyléčil a dosvědčení, již v tisících chová ve své úřadovně budou poslány vytisknuté na požádání. Kdo jste nemocen chorobou chronickou dopište mu a bude vám bezplatně poradeno.

Dor. L. A. Badger
Toledo, Ohio.

FRANK W. BARTOS

český právník

Oznamuje, že otevřel svou právnickou kancelář nad obchodem pana Červeného a krajanům vždy správně a poctivě ve všech případnostech poslouženo.

DR. JOSEF ČERNÝ

český lékař

zahájil svou praxi zde a ordinujev lékárně Brt & Dvořákově. Office nad obchodem p. Červeného.